

С. Гавраилово.

По-рано това заселище се е наричало Дерменъ-Дере („водениченъ потокъ, рѣка“), защото тукъ дѣйствително тече малка рѣка, край която има воденици (ср. имената на заселищата: Дерменъ-Кьой, Дерменъ-Дере въ къзълъ-агашко и въ пловдивско, днесъ Фердинандово, Дерменъ-Махале въ чирпанско и т. н.).

По прѣдание, сливенското село Дерменъ-Дере или сега Гавраилово сѣществувало още прѣди идването на татарскитѣ „султани“ по тия краища (около срѣдата на XVII-я вѣкъ). На днешното му мѣсто имало чифликъ, а до него — двѣ-три турски кѣщи. Чифликътъ принадлежалъ на нѣкой си Заимъ Дандикъ. Първиятъ българинъ, който заправилъ българската частъ на днешното село, билъ нѣкой си Стоянъ Сърхоолу. Той билъ робъ на Заимъ Дандикъ и работилъ въ чифлика му заедно съ челядта си. Разправя се, че тоя българинъ билъ плѣненъ отъ Заимъ Дандикъ нѣкъдѣ къмъ Дунава, когато послѣдниятъ ходялъ тадѣва да „плякосва.“ Възможно е тукъ да се визира турски походъ, въ който Заимъ Дандикъ е взелъ участие като воененъ заимъ. Стоянъ Сърхоолу работилъ на чифлика нѣколко десетки години, додѣто най-послѣ се освободилъ отъ економическото робство и се сдобилъ съ позволение да се засели въ чифлика. По тоя начинъ той далъ начало на една Дерменъ-Махала, която постепенно се увеличавала. Дѣдо Стоянъ Сърхоолу даже сколасалъ да си направи воденица въ мѣстния боазъ, която, казва прѣданието, той вардилъ „съ бѣклица на пояса.“ Несъмнено, горнето е само епизодъ отъ миналото на Дерменъ-Дере. Старитѣ тукъ селени знаятъ нѣщо повече: подъ днешното село имало разсипана „касаба“, лозята на която били именно въ землището на тѣй издигнатото слѣдъ това днешно заселище. За тая „касаба“ сочатъ не само прѣданията, но и развалинитѣ между Тунджа и горнето село: слѣди отъ три черквички и основи на кѣщи, между които се изкопаватъ стари оржия, сѣдове и монети (ср. Шкорпилъ, нѣкои бѣлѣжки, 65; Иречекъ, Пжт. II, 704). Иречекъ прѣдполага, че тукъ се е намирала крѣпостъта — градътъ Авли, която споредъ Томашекъ, излизашъ отъ Идризи, е на изтокъ,